

Благой Иванов

Сред живите мъртви

Пушката гръмна и главата на зомбито се пръсна като зрял пъпеш. Наоколо се разхвърчаха парчета череп и гнила плът, а мъртвецът веднага се строполи на мократа трева. Тялото му потрепна няколко пъти, след което престана да дава каквито и да е признаци на живот.

Джери Досън бръкна в джоба на якето си и сграбчи няколко патрона. Зареди и се отправи към тъмната гора. Зад себе си чуваше тромавите стъпки на гладните преследвачи и звуците от тяхното приближаване показваха, че са съвсем близо. Нощта бе спуснала скоро погребалната си мантия и бе превърнала света в идеалния дом за оживелите мъртъвци. Сега те властваха: решаваха кога, как и кой да нападнат; по това време преимуществата им бяха най-силни. Ако се съдеше по нарастващия им брой, скоро нямаше да има значение дали е нощ или ден. Скоро щяха да бъдат толкова много, че вероятно шепата незасегнати нямаше да има шанс да се справи с тях.

Сред дърветата Джери се натъкна на няколко трупа. Всички бяха обезопасени – някой вече се бе погрижил да пусне по един куршум в мозъците им.

Надяваше се да успее да стигне до къщата преди и други да бъдат примамени от миризмата на прясно месо, която вятърът разносяше на километри. Обонянието им бе толкова силно, че до час щяха да се съберат десетки изгладнели канибали, които с настойчивото си ръмжене и мъртвешко стенание вероятно бързо щяха да го заловят.

Чу изпукване на суха клонка отляво.

Моментално се закова и обърна глава по посока на звука.

Към него се тътреше с провлачени крачки мъж на средна възраст с плешиво теме, слепи очи и уста, готова да захапе. Ръцете му бяха протегнати напред, сякаш мъртвецът беше сомнамбул. От гърлото долитаха заплашителни викове – не особено силни, но не и прекалено тихи, за да може човек да ги пренебрегне.

Джери вдигна пушката и стреля.

Гърлото на зомбито се превърна в кървава каша, главата увисна на една страна, но мъжът продължи тромавата си атака.

„За бога, бъди по-точен.“ Скоро щяха да свършат и последните му запаси.

Той стреля, уцелвайки този път окоето. Изстрелът бе достатъчно добър, за да довърши ходещия труп.

Стенания долитаха от всички страни и Джери разбра, че не му е останало много време. Бяха по-близо.

Бързо пробяга няколко метра, излезе от гората и видя къщата. С

умерени крачки, предпазливо оглеждайки се, той стигна до вратата. Бръкна във вътрешния джоб на якето си и извади връзка ключове. Опитна се да отключи.

Тогава тънкото проскърцване на дъските по верандата го накара да изтърве връзката.

Жена, която приживе вероятно беше изглеждала много добре за своите тридесет и пет години се насочваше удивително бързо към него. Джери вдигна пушката.

Тя бе само на два метра.

Прицели се.

Ръцете ѝ почти го докоснаха.

Натисна спусъка.

Нищо.

Ръцете ѝ го сграбчиха.

„Не съм презаредил!“

Тялото ѝ се оказа изненадващо мощно. Зъбите ѝ се насочиха към гърлото му. Той избута жената със сетни сили, вдигна пушката над главата си и я стовари върху челото ѝ. Тя залитна назад и се свлече тронаво на моравата пред къщата.

Джери презареди и я уби още с първия изстрел.

* * *

Барикадира се на втория етаж. Избра голяма стая с прозорец, гледащ предната част на къщата, за да може да ликвидира всеки опитал се да влезе вътре.

Пред вратата на стаята избута огромен, тежък гардероб.

Намести се на стар, дървен стол и почти веднага щом погледна през прозореца видя тътрузещите се зомбита. Бяха само три. Засага.

С приклада на пушката разби стъклата и се прицели.

Стреля.

Целта се строполи веднага. Останалите не обърнаха внимание, а продължиха да приближават. Сега Джери можеше да види силуетите на още дузина, прокрадващи се между стволите на дърветата.

Без да спира да презарежда и стреля цели два часа обезопасяваше прииждащите живи мъртъвци, докато накрая умората не си каза думата.

Двама от тях вървяха с приблизително еднаква скорост към верандата. Първият не можа да се добере до нея, покосен от точното око на Джери. Вторият се промуши през прозореца до външната врата, което със сигурност му костваше няколко парчета от кожата, покриваща

лицето и ръцете му.

Всъщност това, че вътре бе проникнало едно от многото не беше особен проблем, но вероятно шумът, който то щеше да предизвика с неадекватните си движения щеше да му попречи да издържи да сутринта.

Погледна към големия гардероб. Не, зомбито не можеше да влезе в стаята, но не трябваше да допусне още от тях вътре. Тогава можеха да успеят да проникнат, а това означаваше, че по всяка вероятност щяха да се доберат и до така мечтаната храна.

Джери Досън продължи да стреля през прозореца, но когато чу скърцащите под тежестта на мъртвеца стъпала, а малко по-късно и драскащите по вратата нокти и стенанията, започна все по-често да пропуска.

* * *

Може би още от самото начало – радиацията, възкръсването на мъртвците, настаналата масова паника и апокалиптичния развой на събитията по-късно – Джери бе разбирал, макар и подсъзнателно, своята обреченост. Дори не само своята собствена, а и тази на всички други.

Наблюдавайки лишените от интелект, тромави ходещи трупове, зашицащи глада си само с човешко месо, той проумяваше, че ще бъде изключително трудно те да бъдат победени. Не само защото са многобройни; те атакуваха през нощта, слюнката им бе силнозаразна, а хората изпадаха в паника. Освен това не всеки знаеше как да ги убива. Повечето се целеха в тялото – сърцето, белия дроб, стомаха. Малко знаеха, че има само два начина да бъдат умъртвени: чрез прострелване в главата или чрез изгаряне. Друг вариант не съществуваше. Дори самият той много късно научи този жизненоважен факт, което вероятно му костваше загубата на най-близките. Ако само бе подготвен...

Скоро разбра, че боеприпасите са почти привършили. Пред къщата се различаваха купища тела на убити, но имаше и много, които продължаваха да се опитват да влязат. Вече немалко бяха успели и ръмженето им зад вратата го побъркваше.

„Трябва да запазя един за мене, помисли си. Тия гадове рано или късно ще ме сгасят... По-добре когато най-накрая ме хванат да съм се прострелял в мозъка. Така поне няма да им позволя да ме изядат жив, както направиха с Меги...“

Той тръсна глава.

След това извади един патрон и го остави на прозореца.

Мученето и подлудяващото дращене на зомбитата, които бяха

успели да се промъкнат в къщата бе утихнало.

Това му даде възможност да се съсредоточи и да повали на земята още няколко.

Толкова му се спеше...

Още един – колко ли ставах с него? – успя да влезе.

Джери изруга. Прицели се и стреля в една възрастна жена, която се влачеше по земята, тъй като долната половина на тялото ѝ липсваше.

Видя, че има още само един патрон. И този на прозореца.

Стреляше ли сега, оставаше с надеждата, че те няма да проникнат тук до съвване. Ако, разбира се, го оставеха на сутринта, което сега му се струваше повече от фантазмагория.

„Това е, каза си. Да свършваме.“

Прицели се в мъж на около... По дяволите! Беше толкова... мъртъв, че не можеше да разбере дори приблизително възрастта му. Даже се съмняваше, че е мъж...

Пръстът му застина на спусъка за секунда. След това...

ТРЯС!

Звукът така го стресна, че Джери политна напред и замалко не падна през прозореца. Пръстът му натисна спусъка, но изстрелът не улучи никое от зомбитата. Не това, обаче, беше проблемът. При залитането си бе бутнал резервния патрон и сега оставаше само с една празна пушка и никакви други оръжия.

„Мамка му!“ изруга мислено той.

Какво го бе стреснало?

Обърна се и почти изкрещя. От стената се подаваше човешка ръка. Гърчеше се като откъснато октоподско пипало, а пръстите машинално се свиваха и отпусаха в отчаян опит да сграбчат нещо живо.

„Пробиват стената!“ помисли си с отчаяние.

* * *

Единственото, което го възпря да скочи през прозореца бе опасението, че може да оцелее след падането.

„Ако ще се самоубивам, трябва да съм сигурен, че ще умра. Не искам да бъда в съзнание когато тези адски подобия на хора започнат да ме ядат.“

Ръката, която се подаваше от дупката се размърда нетърпеливо. Жълтата, подута плът се затърка в грубите ръбове на отвора и по пода изподаха парчета мазилка. Джери видя почти веднага въжето. Подаваше се на няколко сантиметра от нисък, побелял от посипалия се

прахоляк сандък, опрян в стената. Измъкна го отвътре.

Беше дълго и здраво.

„Чудесно!“

С треперещи ръце той примъкна стола под лампата на тавана. Завърза въжето и направи нужния възел. Бесилото се поклащаше страховито и Джери си помисли, че ако имаше начин да се измъкне от това място, то той никога вече нямаше да разсъждава като нормален човек.

Никога вече.

От стената се промуши втора ръка. Мазилката се напука и започна да се разпада.

„Ако издъхна преди да влезете тук няма да ми се зарадвате особено. Зная, че не обичате мърша. Предпочитате да се изхранвате с живо месо... Ще се постарая да ви разочаровам...“

Джери се качи на стола и нахлузи примката.

Усети миризмата на разложено. Видя как от стената се подаде главата на нисък негър с липсваща буза и опърлена лява половина на лицето. Издаваше противни звуци и провираше ръцете си през разширяващата се пролука. Сякаш се усмихваше.

Зад него се виждаха още зомбита. Силуетите им се поклащаха леко, сякаш танцуваха в някакъв особен такт на смъртта.

Джери Досън отвърна на усмивката и бутна с крак стола под себе си точно в момента, в който те влетяха с пискливо ръмжене в стаята, изкъртвайки под тежестта си стената.

КРАЙ

© 2002 Благой Иванов

Източник: Библиотеката на Александър Минковски

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/107>]